

UOHSX00AS981

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0170/2017/VZ-00082/2018/323/JKt

Brno: 3. ledna 2018

V řízení o rozkladu ze dne 9. 10. 2017 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne zadavatelem –

- **Nemocnice České Budějovice, a.s.**, IČO 26068877, se sídlem B. Němcové 585/54, 370 01 České Budějovice,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0336/2017/VZ-27720/2017/531/MHo ze dne 22. 9. 2017, vydanému ve věci možného spáchání přestupku dle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů výše uvedeným zadavatelem při zadávání veřejné zakázky s názvem „**Hemokultivační automatický přístroj**“ zadávané v otevřeném řízení, jejíž oznámení bylo do Věstníku veřejných zakázek odesláno dne 10. 5. 2017 a ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 15. 5. 2017 pod ev. č. Z2017-006012, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 13. 5. 2017 pod ev. č. 2017/S 092-181475,

jsem podle na základě návrhu rozkladové komise jmenované podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl takto:

I.

Výroky I. a III. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0336/2017/VZ-27720/2017/531/MHo ze dne 22. 9. 2017 podle § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 90 odst. 5 téhož zákona

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

II.

Výrok II. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0336/2017/VZ-27720/2017/531/MHo ze dne 22. 9. 2017 podle § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) téhož zákona

m ě n í m

takto:

„Za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí se obviněnému – Nemocnice České Budějovice, a.s., IČO 26068877, se sídlem B. Němcové 585/54, 370 01 České Budějovice – podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů **ukládá**

pokuta ve výši 22 000,- Kč (dvacet dva tisíc korun českých).

Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Dne 26. 6. 2017 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ k doзору nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona, a pro zvláštní postupy podle části šesté zákona, jakož i projednání přestupků podle tohoto zákona, včetně ukládání pokuty za jejich spáchání, návrh na zahájení správního řízení o přezkoumání postupu zadavatele –

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ust. § 56 zákona v návaznosti na § 273 zákona.

Nemocnice České Budějovice, a.s., IČO 26068877, se sídlem B. Němcové 585/54, 370 01 České Budějovice, (dále jen „**zadavatel**“) při zadávání veřejné zakázky „Hemokultivační automatický přístroj“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo do Věstníku veřejných zakázek odesláno dne 10. 5. 2017 a ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 15. 5. 2017 pod ev. č. Z2017-006012, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 13. 5. 2017 pod ev. č. 2017/S 092-181475 (dále jen „**veřejná zakázka**“).

2. Dne 26. 6. 2017, tedy dnem obdržení předmětného návrhu bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zahájeno správní řízení vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0251/2017/VZ (dále jen „**správní řízení**“).
3. Oznámení o zahájení správního řízení bylo zadavateli sděleno dne 29. 6. 2017. V oznámení o zahájení správního řízení Úřad upozornil zadavatele, že je dle § 252 odst. 1 zákona povinen doručit Úřadu své vyjádření k obdržnému návrhu do 10 dnů od jeho doručení a společně s tímto vyjádřením zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení. Zadavatel byl tedy povinen doručit vyjádření a dokumentaci nejpozději do 7. 7. 2017.
4. Dne 7. 7. 2017 obdržel Úřad prostřednictvím datové schránky od zadavatele celkem 3 datové zprávy. Z průvodek těchto elektronických zpráv bylo zřejmé, že tyto měly obsahovat přílohy č. 0 až 17, v nichž měly být obsaženy konkrétní dokumenty tvořící součást dokumentace o zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku. Navzdory této skutečnosti byly v těchto zprávách doručených Úřadu obsaženy pouze přílohy č. 0-6 a přílohy č. 14-17. Usnesením č. j. ÚOHS-S0251/2017/VZ-20512/2017/531/Est ze dne 13. 7. 2017, které bylo zadavateli doručeno dne 14. 7. 2017, určil Úřad zadavateli dodatečnou lhůtu pěti dnů k zaslání chybějících částí dokumentace o zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku, neboť z obdržných podání zjistil, že tato zjevně není kompletní.
5. Dne 14. 7. 2017 obdržel Úřad datovou zprávou vyjádření zadavatele ke shora citovanému usnesení Úřadu. Přílohou předmětného podání učinil zadavatel: „Print Screen odeslaných příloh 7 – 13 dne 7. 7. 2017“, který dle zadavatele potvrzoval řádné odeslání příloh v zákonné lhůtě a přiložil také předmětné chybějící dokumenty. Usnesením č. j. ÚOHS-S0251/2017/VZ-21386/2017/531/Est ze dne 24. 7. 2017, jež bylo zadavateli doručeno dne 25. 7. 2017, určil Úřad zadavateli lhůtu k provedení úkonu, a to k zaslání výpisu z datové schránky zadavatele prokazujícího, že přílohy č. 7, 8, 9, 10a, 10b, 10c, 11, 12 a 13 dokumentace o zadávacím řízení na šetřenou veřejnou zakázku byly Úřadu zadavatelem odeslány dne 7. 7. 2017. V návaznosti na shora citované usnesení doručil zadavatel Úřadu dne 26. 7. 2017 své sdělení z téhož dne, ve kterém vysvětlil, že přílohy datové zprávy č. 2 nebyly odeslány programem spisové služby z důvodu překročení maximální kapacity, a to v důsledku velikosti souborů příloh.
6. Vzhledem k tomu, že Úřad považoval skutková zjištění z předložených materiálů za dostatečná a považoval za prokázané, že se zadavatel dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona, zahájil postupem podle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“) a podle § 150 odst. 1 správního řádu řízení o přestupku z moci úřední vydáním příkazu č. j. ÚOHS-S0336/2017/VZ-24495/2017/531/MHo ze dne 22. 8. 2017. Ve výroku I. příkazu Úřad rozhodl, že se zadavatel dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 252 odst. 1 zákona, když Úřadu v rámci

správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájeného na návrh ze dne 25. 6. 2017 a vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0251/2017/VZ nezaslal kompletní dokumentaci o zadávacím řízení na veřejnou zakázku. Ve výroku II. příkazu Úřad uložil zadavateli za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. pokutu ve výši 30 000 Kč. Proti uvedenému příkazu podal zadavatel dne 30. 8. 2017 odpor z téhož dne.

II. Napadené rozhodnutí

7. Dne 22. 9. 2017 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0336/2017/VZ-27720/2017/531/MHo (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), v jehož výroku I. konstatoval, že se zadavatel dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 252 odst. 1 zákona, když Úřadu v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0251/2017/VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu na zahájení správního řízení, tedy do 7. 7. 2017, nezaslal kompletní dokumentaci o zadávacím řízení na veřejnou zakázku.
8. Výrokem II. napadeného rozhodnutí uložil Úřad zadavateli za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. pokutu ve výši 27 000 Kč.
9. Výrokem III. napadeného rozhodnutí uložil Úřad zadavateli uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
10. Úřad poukázal ve vztahu k výroku I. v odůvodnění napadeného rozhodnutí na to, že část dokumentace o veřejné zakázce mu zaslal zadavatel prostřednictvím datové schránky až dne 14. 7. 2017. Lhůta podle § 252 odst. 1 zákona však zadavateli marně uplynula již dne 7. 7. 2017. Úřad obdržel dne 14. 7. 2017 od zadavatele se zbývající částí dokumentace také printscreen, který měl dle zadavatele potvrzovat skutečnost, že veškerou a kompletní dokumentaci řádně zaslal již dne 7. 7. 2017. V návaznosti na výzvu Úřadu k předložení výpisu z datové schránky však bylo zjištěno, že tento zadavatelem poskytnutý printscreen pochází pouze z jeho vlastního interního softwaru spisové služby NemCB napojeného na jeho datovou schránku.
11. V rámci odůvodnění výroku II. Úřad uvedl v napadeném rozhodnutí mj. následující. Pokud jde o okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, Úřad při zvažování výše pokuty vzal v potaz jako přitěžující okolnost to, že ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0251/2017/VZ zadavatel svým postupem ztížil věcný přezkum předmětného zadávacího řízení, neboť ve lhůtě podle § 252 odst. 1 zákona nezaslal kompletní dokumentaci o zadávacím řízení, přičemž uvedená povinnost je výslovně stanovena v zákoně. Jako polehčující okolnost pak Úřad zohlednil skutečnost, že na svou povinnost zadavatel nerezignoval a nezaslání zbývající části této dokumentace nebylo z pohledu Úřadu vedeno úmyslem obviněného, nýbrž bylo způsobeno administrativním pochybením, resp. nepozorností obviněného při překročení kapacity datové zprávy zasílané prostřednictvím systému datové schránky. Dále Úřad zohlednil také skutečnost, že obviněný zbývající část dokumentace zaslal Úřadu a své pochybení tak napravil v ten samý den, kdy byl na tuto povinnost Úřadem upozorněn a vyzván k nápravě.

III. Námitky rozkladu

12. Dne 9. 10. 2017 Úřad obdržel rozklad zadavatele proti napadenému rozhodnutí a následně obdržel dne 24. 10. 2017 doplnění tohoto rozkladu. Ze správního spisu vyplývá, že napadené

rozhodnutí bylo právnímu zástupci zadavatele doručeno dne 29. 9. 2017. Rozklad tedy byl zadavatelem podán v zákonné lhůtě.

13. V rozkladu zadavatel namítá, že došlo toliko k formálnímu naplnění znaků přestupku dle § 268 odst. 1 písm. e) zákona, přičemž bylo dle zadavatele v dané věci současně prokázáno, že vynaložil veškeré možné úsilí pro zabránění přestupku, které po něm bylo možno požadovat, a tedy by měl být jakožto právník osoba odpovědnosti za přestupek zproštěn. Dále namítá, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, protože míra škodlivosti vytýkaného jednání je nízká až mizivá. Podle zadavatele tak nejsou splněny podmínky trestnosti posuzovaného jednání. Na závěr pak zadavatel brojí proti nepřiměřené výši uložené pokuty, a to s ohledem na okolnosti spáchání přestupku, jeho význam a rozsah jeho následku. Zadavatel především poukazuje na reálný dopad, který mělo jeho prodlení se splněním jeho povinnosti dle § 252 odst. 1 zákona na samotné přezkumné řízení vedené Úřadem, a na skutečnost, že prodlení činilo 7 kalendářních dnů. Zadavatel v důsledku výše uvedených skutečností považuje toto rozhodnutí za nesprávné a nezákonné, jelikož tvrdí, že rozhodnutí stojí na nesprávných zjištěních i právním posouzení. Tento závěr podle zadavatele vychází ze skutečnosti, že vše výše uvedené namítal již v průběhu řízení před vydáním napadeného rozhodnutí, přičemž dle zadavatele se s těmito námitkami Úřad vypořádal nedostatečně.
14. V doplnění odůvodnění rozkladu zadavatel kromě poukázání na námitky uvedené v rozkladu samotném dále namítá, že Úřad nedostatečně odůvodnil, jak konkrétně mu v důsledku jeho prodlení se zasláním předmětné dokumentace bylo zkomplikováno projednání návrhu navrhovatele. Přitom poukazuje, že pokud namítal, že nedoručená část dokumentace nebyla pro Úřad podstatná, jelikož nesouvisela s okruhem námitek navrhovatele, činil tak po právu a Úřad měl k této skutečnosti přihlídnout. Prodlevu ve svém postupu v přezkumném řízení tak dle zadavatele zavinil sám Úřad, jelikož nezhájil samotný přezkum na základě zaslání části dokumentace o zadávacím řízení, avšak vyčkával na zaslání chybějících částí této dokumentace. Zadavatel poté také napadá okrajové konstatování Úřadu obsažené v bodu 44. odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž Úřad sděluje, že prodlení zadavatele vede k nejistotě o způsobu dalšího vedení daného správního řízení. Zadavatel považuje tuto argumentaci za zmatečnou a nesrozumitelnou.
15. V bodě 3. 6. rozkladu se zadavatel vrací k argumentaci, že přezkumné řízení nebylo jeho postupem ztíženo, když Úřadu nedoručená část dokumentace nebyla pro jeho průběh důležitá. V rámci individuálního posouzení se s tímto měl Úřad dle zadavatele vypořádat a nikoli v důsledku nezohlednění rozsahu a důležitosti části nedoručené dokumentace paušalizovat. Svou úvahu o nedůležitosti, respektive zanedbatelné délce prodlení opírá v témže bodu o další průběh řízení, které bylo Úřadem po vydání napadeného rozhodnutí následně přerušeno, a to do doby pravomocného ukončení řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0391/2017/VZ zahájeného Úřadem z moci úřední. K tomuto přerušování původního řízení ÚOHS-S0251/2017/VZ došlo krátce po vydání napadeného rozhodnutí, avšak před podáním rozkladu navrhovatelem. Zadavatel pak dále poukazuje na to, že samotné prodlení s doručením je jedním ze znaků skutkové podstaty a jeho zohledněním jakožto přitěžující okolnosti se tak Úřad dopouští porušení zásady zákazu dvojího přičítání.
16. Na závěr zadavatel namítá, že se Úřad nedostatečně vypořádal s povahou činnosti zadavatele, kterou nedostatečně zohlednil jakožto polehčující okolnost. Skutečnost,

že zadavatel je poskytovatel zdravotních služeb a ve svém regionu se zásadním způsobem podílí na zabezpečování služeb veřejného zájmu ochrany života a zdraví měla vést dle zadavatele ke snížení pokuty udělené Úřadem. S ohledem na skutečnost, že Úřad nedostatečně zohlednil výše uvedené a v souladu se zadavatelem tvrzenou absencí potřeby naplnit funkci preventivní i represivní, jelikož byl přestupek spáchán zadavatelem v důsledku nahodilé souhry okolností, tak zadavatel předkládá úvahu, že by mělo postačit pouhé projednání přestupku a rozhodnutí Úřadu vykazuje prvky libovůle.

Závěr rozkladu

17. Na základě shora uvedených skutečností zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

IV. Řízení o rozkladu

18. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

19. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
20. Úřad tím, že ve výrocích I a III. napadeného rozhodnutí rozhodl tak, jak je výše uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem. Jakkoli však neshledávám pochybnosti o tom, že se zadavatel dopustil spáchání přestupku specifikovaného ve výroku I. napadeného rozhodnutí, nemohu považovat výši Úřadem uložené pokuty ve výroku II. napadeného rozhodnutí za správnou, jelikož Úřad při určení výměry pokuty pochybil ve svém správním uvážení při zohledňování přitěžujících okolností.
21. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou tedy v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které jsem přistoupil k zamítnutí rozkladu a potvrzení výroků I. a III. napadeného rozhodnutí, a dále důvody, pro které jsem přistoupil ke změně výroku II. napadeného rozhodnutí.

V. K výroku I. tohoto rozhodnutí a k námitkám rozkladu

K námitce absence materiální stránky přestupku a liberace zadavatele v důsledku vynaložení nejvyššího možného úsilí

22. Ve svém rozkladu samotný zadavatel nečiní sporným, resp. připouští, že jeho jednání naplňuje formální stránku přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona. Ve vztahu k argumentaci zadavatele, že daným jednáním nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku dle shora citovaného ustanovení zákona, se musím zcela ztotožnit s konstatováním a argumentací Úřadu, který zadavatele správně upozornil na jeho chybný odkaz na znění paragrafu § 270 odst. 1 zákona, jehož zněním se zadavatel pokoušel

liberovat, když poukázal, že ode dne 1. 7. 2017 bylo jeho znění změněno následovně: *„Má se za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý.“* Z tohoto a z důvodové zprávy k zákonu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, kde je uvedeno, že: *„Materiálně-formální pojetí se pro oblast zadávání veřejných zakázek nejeví jako zcela vhodné. Společenská škodlivost je u těchto přestupků dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku. V případě, že by konkrétní společenská škodlivost protiprávního jednání nedosahovala ani minimální hranice typové škodlivosti, nebyl by dán veřejný zájem na jeho stíhání. Proto se upravuje vyvratitelná právní domněnka spočívající v tom, že se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý.“*, vyplývá, že pokud jednání zadavatele naplňuje formální znaky skutkové podstaty některého z přestupků upravených zákonem, pak již není nutné posuzovat materiální stránku takového jednání, tzn. jeho společenskou škodlivost, jelikož ta je bez dalšího naplněna. K tomuto podotýkám, že zadavatel v rámci řízení o přestupku nedoložil Úřadu nic, prostřednictvím čehož by danou domněnku vyvrátil (podrobněji níže). Úřad tak v důsledku nevyvrácení této zákonné domněnky zadavatelem nebyl dle zákona povinen zkoumat materiální stránku spáchaného přestupku.

23. Zadavatel v rozkladu k této otázce dále tvrdí, že v daném případě není naplněna materiální stránka přestupku, jelikož v souvislosti se zasláním dokumentace o zadávacím řízení došlo k administrativnímu pochybení, k čemuž uvádím následující.
24. Pouhá absence úmyslu nemůže být sama o sobě vzhledem k principu objektivní odpovědnosti důvodem pro učinění závěru, že jednání zadavatele není nikterak společensky škodlivé. Zadavatel totiž svým postupem, čili tím, že nezaslal Úřadu kompletní dokumentaci o zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku ve lhůtě předvídané v § 252 odst. 1 zákona, objektivně ztížil možnost přezkoumání jeho úkonů v rámci správního řízení sp. zn. ÚOHS-S0251/2017/VZ. Pro vyvrácení domněnky ve smyslu § 270 odst. 1 zákona tak rozhodně nemůže postačovat ani argumentace pochybením zaměstnance, ani interního systému zadavatele, který na rozdíl od rozhraní systému datových schránek dle tvrzení zadavatele povoluje vložení přílohy přesahující maximální kapacitu datové zprávy, přičemž na tuto skutečnost neupozorňuje a ani nepodává svým uživatelům zprávu o nemožnosti odeslání takovýchto příloh. Plně se ztotožňuji se závěry Úřadu obsaženými v bodech 43. – 45. odůvodnění napadeného rozhodnutí, včetně skutečnosti, že argumentace zadavatele týkající se odkazů na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 17/2007-135 ze dne 31. 5. 2007 a č. j. 4 As 28/2006-65 ze dne 22. 3. 2007 je chybná, jelikož jsou tyto s ohledem na znění § 270 odst. 1 zákona od 1. 7. 2017 nepřiléhavé, a to v důsledku skutečnosti, že Úřad neměl povinnost se z hlediska posuzování trestnosti protiprávního jednání zadavatele zabývat materiální stránkou tohoto právně závadného jednání, k čemuž směřovaly shora citované rozsudky Nejvyššího správního soudu.
25. Konstatuji tedy, že argumentace zadavatele ohledně absence materiální stránky přestupku, je irelevantní, resp. lichá.
26. Ve své další námitce zadavatel tvrdí, že bylo prokázáno, že vyvinul nejvyšší možné úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. V důsledku této skutečnosti by pak

dle zadavatele měl být zproštěn jakožto právnická osoba odpovědnosti za tento přešůpek dle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přešůpky. K tomuto konstatuji následující.

27. Pouhé selhání interního systému zadavatele nelze v žádném případě považovat za liberující okolnost, natož pak za tuto považovat samotné vadné zadání pokynu prostřednictvím tohoto systému bez následné kontroly a zároveň při porušení základního pravidla, které je spojeno s fungováním datových schránek od počátku jejich provozu, tedy vložím přílohy nad maximální dovolenou kapacitu. Toto technické omezení lze považovat za fundamentální informaci, se kterou by měl v základním školení nezbytném pro práci s datovými schránkami být seznámen každý zaměstnanec, a proto postup v rozporu s tímto omezením v žádném případě nelze považovat za vývin veškerého možného úsilí. Tato argumentace neobstojí, neboť ke splnění zadavatelovy povinnosti stačilo rozdělit danou dokumentaci na části do souborů o menší velikosti. Postup zadavatele tedy v souladu se závěrem Úřadu nepovažuji za odpovídající nejvyššímu možnému úsilí a zde nastíněnou alternativu za něco, co by objektivně nemohlo být po zadavateli spravedlivě požadováno.
28. K tomu musím dále podotknout, že za liberující by bylo možno považovat např. selhání či výpadek systému datových schránek jako celku, v jehož důsledku by datové zprávy zadavatele a potažmo i dokumentace přes veškeré učiněné kroky a přesvědčení o splnění zákonných povinností zůstala nedoručena. Tuto situaci také původně zadavatel tvrdil a neúspěšně se snažil dokázat. V návaznosti na vyzvání Úřadu k zaslání výpisu ze systému datových schránek v důsledku skutečnosti, že zasláný printscreen pochází pouze z interního systému zadavatele napojeného na systém datových schránek, však zadavatel sdělil, že přílohy odeslány řádně nebyly a jeho vlastní systém na tuto skutečnost pravděpodobně nepoukázal. Zde je však nutné konstatovat, že porucha vlastního zvoleného systému, stejně jako např. skutečnost, že jeden zaměstnanec zadavatele svou povinnost splnil a druhý nikoli, na což tedy poukazuje zadavatel ve svých podáních, může mít dosah do vnitřních odpovědnostních vztahů v rámci organizace (případně do smluvních vztahů mezi zadavatelem a dodavatelem systémového řešení), nikoli však do toho, zda zadavatel předmětnou zákonnou povinnost splnil, neboť i z jeho vyjádření je zřejmé, že nikoli.
29. I pokud tedy Úřad přistoupil na argumentaci zadavatele, že k nezaslání kompletní dokumentace o zadávacím řízení na posuzovanou veřejnou zakázku došlo vlivem překročení maximálně přípustné kapacity datové schránky, tato skutečnost nic nemění na závěru, že zadavatel nepostupoval v souladu s § 252 odst. 1 zákona, čímž se prokazatelně dopustil spáchání přešůpku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona. Okolnosti spáchání tohoto přešůpku nelze ve světle zadavatelových tvrzení a zjištěných skutečností považovat za liberující a v souladu se závěrem učiněným v předchozím bodě je toto porušení povinnosti zadavatele bez dalšího považováno za společensky nebezpečné a také tuto námitku zadavatele mám za nedůvodnou.
30. Zadavatel správně v odůvodnění rozkladu poukázal, že možnost liberace obsažená před novelou v § 270 odst. 1 zákona, podle níž za přešůpek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložil jakožto veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, je upravena od 1. 7. 2017 v § 21 odst. 1 přešůpkového zákona. Nejprve konstatuji, že ustanovení § 270 odst. 1 zákona a ustanovení § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přešůpky jsou obsahově stejná. K tomuto však musím dále poznamenat, že liberaci v důsledku § 21 odst. 1 namítá zadavatel nyní poprvé v odůvodnění zadavatelova rozkladu ze

dne 24. 10. 2017. V odůvodnění napadaného rozhodnutí se tedy Úřad řádně vypořádal s námitkou obsaženou v zadavatelově vyjádření ze dne 19. 9. 2017, ve kterém zadavatel namítal liberaci pouze ve vztahu k § 270 odst. 1 zákona. Z důvodu obsahové shodnosti dotčených ustanovení lze uzavřít, že Úřad ve své úvaze fakticky posoudil, zda byly naplněny liberace podmínky či nikoli, přičemž dospěl k závěru, že tyto zcela jasně naplněny nebyly. Skutečnost, že v napadeném rozhodnutí chybí výslovná zmínka o § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, tak s ohledem na výše uvedené nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí

31. Na výše uvedeném také nic nemění zadavatelem poukazovaný další průběh řízení. Tuto skutečnost nemohl Úřad jakkoli zahrnout do své úvahy, jelikož posuzoval daný případ k aktuálnímu stavu a další možné kroky postoupené v řízení nešlo jakkoli předjímat ani zohlednit, přičemž tento postup musím označit za správný. Nadto musím podotknout, že přerušení řízení po vydání napadeného rozhodnutí ničeho nemění na Úřadem zjištěném skutkovém stavu či jeho vyhodnocení, které bylo prováděno ke dni jeho vydání.

32. Závěrem tedy konstatuji, že z pohledu naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona pak také nehraje v důsledku objektivní odpovědnosti zadavatele žádnou roli skutečnost, že zadavatel povinnosti vyplývající pro něj z ustanovení § 252 odst. 1 zákona nedostál v důsledku „nějakého“ administrativního nedopatření, či tuto povinnost nesplnil vědomě (záměrně), ani rozsah a obsah nezaslané dokumentace (k tomuto dále níže).

K námitce bezpředmětnosti nedodané dokumentace pro přezkum

33. K námitce zadavatele, podle které zadavatel nezpůsobil prodlení v přezkumném řízení z důvodu dodání potřebných částí dokumentace o zadávacím řízení a jeho názoru, že Úřad měl důležitost nedodané části nejen zohlednit, ale nadto argumentovat jak mu byla s ohledem na nedodanou část dokumentace jeho přezkumná činnost ztížena, musím v první řadě poznamenat, že s touto námitkou se již Úřad zabýval v bodech 44. a 45. odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž z těchto nelze dospět k závěru, že by Úřad své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, a jeho úvahy jsou srozumitelné a přezkoumatelné. Na této skutečnosti ničeho nemění ani zadavatelem napadaná okrajová zmínka Úřadu obsažená v bodu 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zde se zadavatel zaměřil na pouhou část věty zmiňující nejistotu dalšího průběhu řízení, ačkoli z textu samotného nelze vyvodit, že by právě tato odůvodňovala úvahu Úřadu, a naopak je zcela jasné, že byla uvedena pouze okrajově.

34. V souladu s napadeným rozhodnutím tedy konstatuji, že na naplnění formální ani materiální stránky přestupku ničeho nemění to, že zadavatel v zákonné lhůtě doručil část dokumentů, jelikož pro přezkum Úřad potřeboval i takové dokumenty, které zadavatel nezaslal. Ačkoli je správné řízení ve svém počátku vymezeno námitkami (resp. návrhem), nemůže Úřad, a už vůbec ne zadavatel při zahájení přezkumu zadávacího řízení dovozovat či předjímat, jakou část dokumentace o zadávacím řízení Úřad při tomto přezkumu případu použije a tedy pouze tuto Úřadu zaslat. Nepřípustná je tedy také argumentace zadavatele tím, že Úřadu ve lhůtě zaslal ty části dokumentace, jež by byly pro jeho rozhodnutí dostačující. Je třeba znovu klást důraz na skutečnost, že zákon ukládá povinnost doručit celou dokumentaci a pak již Úřad má věc v zákonných lhůtách posoudit, shromažďovat podklady apod. Zadavatel tak přímo ze zákona nemá limitovat zákonné znění, ukládající mu předat celou dokumentaci,

a předkládat Úřadu jen část v zákonem stanovené podobě s názorem, že tuto část nepotřebuje. Zákon ve svém § 252 odst. 1 jednoznačně stanovuje, že zadavatel má povinnost zaslat dokumentaci o zadávacím řízení v celém rozsahu, nikoliv pouze její některé části, neboť je na posouzení Úřadu, které části dokumentace bude potřebovat pro přezkum věci, a budou následně podkladem rozhodnutí. Právě skutečnost, že zadavatel Úřadu nezašle kompletní dokumentaci o zadávacím řízení ve lhůtě dle § 252 odst. 1 zákona, vyvolává nutnost dalších úkonů ze strany Úřadu a za této situace je pak postavení Úřadu ve vztahu k rozhodování o věci ztíženo tím, že dochází ke zbytečným průtahům ve správním řízení, namísto toho, aby se Úřad zabýval skutkovými okolnostmi případu. K námitce zadavatele je dále nutno podotknout, že Úřad nerozporuje zadavatelovo právo vyjadřovat se v řízení, to však nelze zaměňovat za možnost dodání jen té části dokumentace, která je podle něj relevantní. Tuto námitku tedy nelze považovat za důvodnou.

VI. K výroku II. tohoto rozhodnutí a k námitkám rozkladu týkajících se uložení sankce

Obecně k uložení sankce

35. Vzhledem k tomu, že zadavatel brojí proti uložení sankce jako celku rovněž v obecné rovině, nejprve uvádím následující.
36. K samotné uložené sankci nejprve uvádím, že ve vztahu k možnosti aplikace příznivější právní úpravy mám za to, že v daném případě neexistuje právní úprava, kterou by bylo lze z důvodu její příznivosti pro obviněného aplikovat.
37. Úřad v bodech 51. až 53. odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl ke správnému závěru, že nebyly naplněny podmínky pro zánik odpovědnosti dle § 270 odst. 5 zákona v důsledku uplynutí promlčecí doby.
38. Úřad také řádně (s výjimkou přitěžujících okolností) zvážil při výměře pokuty také veškeré skutečnosti stanovené v § 37 a § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tedy zejména povahu a závažnost přestupku, způsob jeho spáchání a jeho následky. K tomuto se dále vyjadřuji níže.
39. Úřad také správně konstatoval, že v právě projednávaném případě není přestupek v souběhu s žádnými dalšími přestupky (správními delikty) téhož zadavatele. Vzhledem k právě řečenému tedy Úřad nemusel přikročit k uplatnění institutu souhrnného trestu.
40. Horní hranice pro uložení sankce činí 1 000 000 Kč, tudíž je zřejmé, že Úřad před, ani po snížení uložené pokuty tímto rozhodnutím ve výši 27 000 Kč (resp. 22 000 Kč) nepřekročil zákonný rámec pro hodnotu uložené sankce. Naopak lze konstatovat, že se jedná o pokutu při samé spodní části přípustného spektra. S ohledem na nominální hodnotu uložené pokuty pak jsem toho názoru, že se nejedná o pokutu nepřiměřenou, ale naopak o účinný postih nezákonného postupu zadavatele, který naplňuje funkce právní odpovědnosti ve vztahu k zadavatelem spáchanému přestupku. Jednoznačně se také nemůže jednat o pokutu likvidační, když se nejedná ani o částku, která by měla potenciál ovlivnit běžné fungování zadavatele.

K námitce nedostatečného zohlednění povahy činnosti zadavatele

41. Zde se vyjadřuji k další námitce zadavatele, ve které tvrdí vhodnost uložení pokuty pouze v symbolické výši, pro kteroužto spatřuje odůvodnění v povaze činnosti zadavatele jakožto

poskytovatele zdravotních služeb, který se ve svém regionu zásadním způsobem podílí na zabezpečování služeb veřejného zájmu ochrany života a zdraví. K tomuto dodávám v souladu se sdělením Úřadu, že i samotným zákonodárcem není porušení povinnosti stanovené v § 252 odst. 1 zákona vnímáno jako marginální, jelikož § 268 odst. 2 písm. c) zákona umožňuje za porušení dané povinnosti zadavateli uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Výše pokuty tak byla před i po změně provedené tímto rozhodnutím uložena při dolní hranici maximálně připuštěné sazby podle výše citovaného ustanovení zákona. Úřad při určení výměry pokuty bral v potaz i povahu činnosti zadavatele coby právnické osoby (viz § 37 písm. g) zákona o přestupcích), přičemž však neshledal, že by povaha jeho činnosti měla být jakkoliv relevantní ve vztahu k výši ukládané pokuty. Úřad totiž správně vyvodil, že nemá povinnost přihlédnout vždy k těm okolnostem, které jsou zde vyjmenovány, pokud v konkrétním případě nebudou pro posouzení společenské škodlivosti přestupku rozhodující. S ohledem na charakter přestupku lze konstatovat, že zájem na plnění povinností je u všech zadavatelů splňujících zákonnou definici stejný a nelze tak vyhovět návrhu zadavatele na uložení pokuty v symbolické výši. Úřad v řízení za tímto účelem posoudil vztah výměry pokuty a příjmové stránky zadavatele, přičemž v daném případě s ohledem na výši pokuty ve vztahu k příjmům správně konstatoval, že v daném případě má výše pokuty naplňovat obě funkce právní odpovědnosti (represivní a preventivní). Uložená pokuta pak nemůže mít dle zjištění Úřadu ve své výši mít jakýkoli vážnější dopad na budoucí činnost zadavatele.

K námitce libovůle v důsledku absence vazby odůvodnění na výši pokuty

42. K názoru zadavatele, že rozhodnutí dle jeho názoru obsahoval prvky tzv. libovůle, která je zapovězena rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, sděluji následující. Prvky libovůle vykazuje nepodložené rozhodnutí, které se nedrží v zákonných mezích a jako takové tedy nesplňuje zákonné požadavky. Úřad však ve svém odůvodnění posuzoval každou skutečnost samostatně a s plným zohledněním širšího kontextu případu, tudíž z pouhé skutečnosti, že žalovaný z odůvodnění daného rozhodnutí nemůže vyčíst „...proč by ke splnění stejného účelu nepřispěla pokuta významně vyšší, kupříkladu ve výši 15.000,- Kč“ (zde usuzuji, že se zadavatel dopustil písařské chyby, v důsledku které bylo slovo „nižší“ nahrazeno slovem „vyšší“), nelze vyvozovat jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost, jelikož ke každé zohledněné skutečnosti je podrobně argumentováno a z napadeného rozhodnutí žalovaného je jednoznačně patrné, k čemu žalovaný přihlédl a jakou váhu danému zákonnému kritériu přiznal. K zadavatelovu dotazu na to, zda by konkrétní alternativní výše pokuty byla dostatečná, odkazuji na závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 7 As 15/2013 deklarující, že výše pokuty je do značné míry výsledkem správního uvážení: „Nelze po správních orgánech očekávat přesné zdůvodnění, proč byla uložena pokuta zrovna ve výši 200 000 Kč a nikoliv například ve výši 210 000 Kč. Podstatou správního uvážení je, že s ohledem na pestrost možných situací není možné nastavit žádný univerzální vzorec pro výpočet konkrétní výše pokuty. Pokud by tomu tak bylo, zahrnul by jej bezesporu zákonodárce přímo do zákona. Z hlediska soudního přezkumu je rozhodné, že výše pokuty byla uložena v zákonném rozmezí a řádně zdůvodněna, bylo přihlédnuto ke všem zákonným hlediskům a úvahy žalované se pohybují v mezích správního uvážení.“ V návaznosti na výše uvedené, tedy kromě níže uvedeného pochybení spočívajícího v zohlednění ztížení přezkumu zadavatelem jakožto přitěžující okolnosti konstatojuji následující. Úřad v souladu se svou povinností uložil pokutu v zákonném rozmezí, výši pokuty rovněž řádně zdůvodnil

a přihlédl ke všem zákonným hlediskům, čímž dostatečně naplnil v tomto bodě citované požadavky Nejvyššího správního soudu pro uložení peněžité sankce za správní delikt.

K námitce nemožnosti posouzení délky prodlení jakožto přitěžující okolnosti a ke změně výše uložené sankce

43. Ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky obsahuje demonstrativní výčet skutečností, které zejména zohlední Úřad při určení výměry pokuty, mezi tyto řadí závažnost přestupku, způsob jeho spáchání a jeho následky a k okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posouzení stupně závažnosti je pak vždy nezbytné zhodnotit, zda a do jaké míry nedodržení povinnosti stanovené zákonem ohrožuje či popírá účel a smysl zákona. Za závažnější je přitom třeba považovat to jednání, které narušuje samotný účel zákona (například pokud zadavatel v rozporu se zákonem zcela rezignuje na zadání veřejné zakázky v zadávacím řízení), spíše než jednání představující dílčí porušení povinnosti stanovené zákonem, která sleduje účel zákona pouze nepřímo.
44. Ohledně odůvodnění výroku II. tohoto rozhodnutí o rozkladu odkazují na body 48. až 59, a body 61 až 70. odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž jej dále doplňují.
45. Co se týče okolností, za kterých byl přestupek uvedený ve výroku I. napadeného rozhodnutí spáchán, přihlédl Úřad jako k přitěžující okolnosti ke skutečnosti, že zadavatel svým postupem ztížil věcný přezkum předmětného zadávacího řízení, neboť ve lhůtě podle § 252 odst. 1 zákona (tedy do 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu), nezaslal Úřadu kompletní originální dokumentaci o zadávacím řízení.
46. Na tomto místě však musím přisvědčit argumentaci zadavatele v tom, že Úřad pochybil, když zdržení samotné, respektive ztížení přezkumného řízení z něj vyplývající, v tomto případě zohlednil v bodě 60. odůvodnění napadeného rozhodnutí jakožto přitěžující okolnost. Ačkoli za určitých okolností může být postup Úřadu v přezkumném řízení ztížen v důsledku nedodání určité konkrétní části dokumentace o zadávacím řízení takovým způsobem, že by úvaha o zohlednění tohoto ztížení jakožto přitěžující okolnosti byla správná, nelze takovou úvahu ze strany Úřadu aplikovat v šetřeném případě. Argumenty předložené Úřadem v odůvodnění napadeného rozhodnutí směřují pouze k obecnému ztížení přezkumného řízení, které však nedosahuje dostatečné intenzity, jako např. částečného znemožnění, či dokonce naprostého vyloučení přezkumné činnosti Úřadu v návaznosti na nedodání konkrétních částí dokumentace o zadávacím řízení, nezbytně nutných pro posouzení důvodnosti či nedůvodnosti návrhu navrhovatele, který namítal nezákonné nastavení zadávacích podmínek. Úřad ve výše uvedeném bodě napadeného rozhodnutí konstatuje, že pro posouzení zákonnosti zadávacích podmínek nebyla nezanedbatelná také ve lhůtě nezaslaná nabídka dodavatele bioMérieux CZ s.r.o., aniž by jakkoliv osvětlil, proč právě tato nabídka byla potřebná pro posouzení zákonnosti zadávacích podmínek (stejně jako další přílohy, které nebyly klíčové pro přezkum zadávacích podmínek v souladu s podaným návrhem, avšak spíše pro přezkum průběhu zadávacího řízení jako celku). Z odůvodnění tedy nelze seznat, že by některá z nedodaných příloh byla nezbytná pro posouzení sporu mezi zadavatelem a navrhovatelem. Jedině taková skutečnost by totiž mohla mít kvalitu okolnosti přitěžující. S výše uvedenou úvahou Úřadu se tedy neztotožňuji, jelikož bylo v odůvodnění napadeném rozhodnutí pouze konstatováno obecné ztížení přezkumné činnosti Úřadu, které je vždy znakem skutkové podstaty přestupku, z jehož spáchání byl

zadavatel ve výroku I. napadeného rozhodnutí shledán vinným a toto tedy nedosahuje dostatečné intenzity pro její zohlednění jakožto přitěžující okolnosti, a to ačkoli je jistě pro řádný přezkum ze strany Úřadu zapotřebí kompletní dokumentace o zadávacím řízení. Tento postup Úřadu mám proto za rozporný se zásadou zákazu dvojího trestání, viz např. rozsudek NSS č. j. 5 As 280/2016–23 ze dne 28. 2. 2017, v němž NSS mj. uvedl, že „[t]ato zásada (pozn. předsedy Úřadu: zásada zákazu dvojího přičítání) *spočívá v tom, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Při zvažování výše pokuty lze tedy vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, následků či závažností, jimiž se deliktní jednání projevovalo, nikoli z protiprávnosti jednání jako takového...*“. Závěrem tedy opakuji, že ztížení přezkumného řízení vedeného Úřadem v intenzitě, která je dána v tomto případě, je vlastní každému porušení předmětné povinnosti zakotvené v § 252 odst. 1 zákona a v šetřeném případě jej s ohledem na zásadu zákazu dvojího přičítání nelze považovat za přitěžující okolnost, jak to učinil Úřad v bodě 60. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nijak to však neoslazuje škodlivost přestupku jako takového, neboť zadavatel je povinen zaslat Úřadu celou dokumentaci o veřejné zakázce bez ohledu na to, zda je ta která část dokumentace o veřejné zakázce pro přezkum Úřadu podstatná či nikoliv.

47. Úřad pak dále zohlednil jakožto polehčující okolnost skutečnost, že v důsledku snahy zadavatele došlo k odstranění škodlivého následku přestupku jeho řádnou a promptní součinností, a k výslednému prodlení se zasláním kompletní dokumentace o zadávacím řízení tak došlo toliko v řádu několika dnů (konkrétně 7 dnů).
48. V tomto ohledu bylo v napadeném rozhodnutí zohledněno jakožto součást zadavatelovy snahy o odstranění škodlivého následku také jeho neúmyslné zavinění, a to ačkoli by k tomuto nemohl samostatně v souladu s objektivní odpovědností zadavatele za spáchání přestupku přihlídnout. Skutečnost, zda skutečně došlo k chybě v systému, či pouze k chybě odesílajícího či kontrolujícího zaměstnance nemůže být předmětem dokazování, a s ohledem na to jsou pro posouzení odpovědnosti zadavatele irelevantní, stejně jako jsou irelevantní pro stanovení výše pokuty.
49. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změní; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 správního řádu se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem. Podle § 90 odst. 5 správního řádu, jestliže odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí. V souladu s tímto jsem tedy dospěl k závěru, že změně výroku II. napadeného rozhodnutí nebrání překážky vymezené v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, jelikož zadavateli není ukládána žádná nová povinnost, toliko se v odvolacím řízení mění (snižuje) výměra pokuty a podle § 36 odst. 3 správního řádu se v tomto řízení o rozkladu nepostupuje, jelikož podklady rozhodnutí odvolacím správním orgánem nově pořizovány nebyly.

Shrnutí

50. Závěry Úřadu, obsažené v napadeném rozhodnutí považuji za správné, dostatečně odůvodněné, vnitřně logicky uspořádané, vycházející z řádně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rovněž vycházející ze smyslu a účelu zákona. Shrnuji tedy, že Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem, když konstatoval, že se zadavatel dopustil specifikovaného přestupku a také v odůvodnění uložené pokuty, s výjimkou zohlednění ztížení přezkumného řízení jakožto přitěžující okolnosti.
51. Vzhledem k tomu, že k spáchání přestupku specifikovaného ve výroku I. napadeného rozhodnutí došlo přes snahu zadavatele splnit svou zákonnou povinnost a zároveň v důsledku skutečnosti, že svou povinnost splnil neprodleně v návaznosti na uložení dodatečné pětidenní lhůty, a dále s přihlédnutím k Úřadem provedenému chybnému zohlednění ztížení přezkumného řízení jakožto přitěžující okolnosti, kteroužto jsem neshledal validní, jsem přistoupil ke změně výroku II. napadeného rozhodnutí a na základě svého správného uvážení jsem za spáchání přestupku vymezeného ve výroku I. napadeného rozhodnutí zadavateli stanovil pokutu ve výši 22 000 Kč, tj. při spodní hranici zákonné sazby. Výměru pokuty ve výši 22 000 Kč přitom v tomto správním řízení považuji za adekvátní z hlediska vyvážení současně působící preventivní a represivní funkce postihu za spáchání přestupku zadavatelem a při zohlednění všech relevantních skutečností.

Závěr

52. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že odpovědnost zadavatele za spáchání přestupku uvedených ve výroku I. napadeného rozhodnutí je dána, avšak pokuta uložená výrokem II. napadeného rozhodnutí byla v daném případě uložena v chybné výši v důsledku nesprávného vyhodnocení přitěžující okolnosti, jsem dospěl k závěru, že nastaly podmínky potvrzení výroků I. a III. napadeného rozhodnutí a pro změnu výroku II. napadeného rozhodnutí, tedy pro snížení pokuty.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

Nemocnice České Budějovice, a.s., B. Němcové 585/54, 370 01 České Budějovice

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy